

inhoud van haar leven was geweest, dat aan haar geknaagd had, dat haar gemarteld had en dat voor niets anders plaats gelaten had, het zou net zoo blijven bestaan. Nu zou zij verlangen naar zijn graf. Het was of het laatste wat er nog van hem was, haar nu ook nog onthouden werd. Kon zij daar nu maar heengaan zooveel zij wilde, daar bidden en aan hem denken, dat zou haar rust gegeven hebben, maar dat lieve graf, het was zoo ver, zij was er maar zoo kort geweest en wist al haast niet meer, hoe het er uitzag en het was toch het aller allerlaatste, dat er van haar jongen op aarde was!

Zij begon dadelijk op de gewone manier te sparen voor de jaarlijksche reis, want zij wilde er heen, anders hield zij 't niet uit. Een jaar na Stephens dood ging zij dan ook met Aart naar Grave en daar stonden de ouders aan het stille graf.

Ach, wat was het weinig om daar te staan na dat brandende verlangen van een heel jaar en toch kon zij haast niet weg van het plekje. Zij wist het maar al te goed, als zij weer thuis was, zou zij alleen

leven in het vooruitzicht daar weer te staan.

De volgende jaren wilde Aart niet, dat zij gingen. Met de verdiensten was het schraal gesteld en zoo vond hij het zonde van het vele reisgeld. Dat was verschrikkelijk voor Mijntje, maar zij gaf het plan niet op. Zij dacht er voortdurend over en spaarde stilletjes cent bij cent om toch te kunnen gaan. Toen zij buiten weten van Aart het geld bij elkander had, zeide zij er niets van en ging ook niet. De mogelijkheid te kunnen gaan troostte haar, zij kon er nu altijd aan denken en het lag voor haar. En zij wist het, als zij teruggekeerd zou zijn van den droeven gang, dan zou het verterend verlangen weer ondragelijk worden.

En zoo leefde zij voort, geslingerd tusschen haar onuitsprekelijk verlangen om nog eens aan het graf van haar jongen te staan en haar angst om er geweest te zijn en dan niet meer te kunnen gaan. Dan zou het allerlaatste, dat toch zoo bitter weinig was, vervlogen zijn, 't laatste zwakke zichtbare schijnsel van 't goddelijke vuur, dat haar moederhart verwarmd had.

EEN KEUZE

DOOR

FRITS VAN LOON.

„Dag Moe”. Binnen is ze, doet de deur gauw dicht, met een dof klapje.

„Niks gekomen? — Ja, wacht maar, 'k zie het al!”

Ze was al bij den brief, die in háár hoekje, hel blank op de groezelig-duistere tafel lag.

„Je kunt niet zien, kind. 'k Zal de lamp opsteken.” Weg dribbelde kleine moedertje, met voorzichtige pasjes over den schiefflopenden vloer, om van den schoorsteenmantel lucifers te grabbelgrijpen.

Riek had niet gewacht. Vlug had ze de gordijnroe gegrepen en in één ruk die stijfgezet tegen de raamroede, dat als een wit zeil het gordijn nu de kamerruimte instak, waar stille schijn nog vlug vergeleed over de duistere dingen.

Ze las al. Buiten verging de rossige avondhemel in gladde geeling, die wijd het luchtruim omvaamde. Kalm en glad groende de weide, van vóór het raam weg tot ze aan den einder zich wikkelde in den blondwazigen sluier, die als afgerold, uitgegleden scheen van den geelen wolkschijn.

Wat schreef hij weer mooi. Altijd wist hij haar zoo leuk van alles te vertellen. En 't ging hem zoo naar wensch. Nu al schreef hij van oversparen, en hij was er pas. Wat het daar toch een goed land was. — Toch zou ze graag weer bij hem willen zijn. — Maar hij deed het immers voor háár.

Ze speurt den brief door, hapt heele brokken tegelijk op, kwalijk de woorden lezend, toch snappend den zin, doorvoelend de beteekenis. Grooter strekt ze haar oogen open, moeilijker leest ze, want het wordt duister en nog is ze er niet door. Hij schrijft altijd zoo heerlijk veel, maar 't is zoo klein en op dat dunne papier zoo moeilijk leesbaar.